

har været kaldt, Alderdomsforsørgelse have været behandlede i Henhold til den i 1869 af Indenrigsministeriet fastslaaede Bestemmelse om Alderdomsforsørgelse for Funktionærer ved Statsbanedriften. De ældre af disse Funktionærer have nemlig den Ulempe, at de vanskeligt paa Grund af deres fremrykkede Alder ville kunne naa fuld Pension efter de nu foreslaaede Pensionsbestemmelser, fordi mange af dem have tjent en Arrække forud for 1869 og altsaa allerede vare midaldrende Folk, den Gang de første Pensionsbestemmelser bleve oprettede. Nu har Landstinget ment, at man kunde hjælpe paa dette Forhold ved at give de Funktionærer, som have været underkastede Bestemmelsen af 1869 med Hensyn til Pensionering den Favør, at man beregner ethvert af deres Tjenestenaar i Tidsrummet mellem 1869 og 1887 til $1\frac{1}{4}$ Aar, saaledes at de, der have tjent hele de 18 Aar, altsaa ville vinde $4\frac{1}{2}$ Aar med Hensyn til Pensioneringen, og de ville altsaa $4\frac{1}{2}$ Aar før den regelmæssige Tid kunne naa op til fuld Pension. Folketingets Udvalg har tidligere haft en lignende Tanke, som imidlertid gif i en noget anden Retning, men det har ikke ment at ville fremkomme med det. Da nu imidlertid Landstinget har fremsat et Forslag, som synes at være praktisk, har Udvalget ikke ment at burde tilraade det høje Ting at foretage Forandringer deri, men foreslaar at slutte sig dertil. Med disse faa Ord tror jeg at have tilstrækkelig redegjort for den Stilling, Flertallet indtager til det fra Landstinget tilbagekendte Forslag. Jeg skal ikke gaa ind paa de af et enkelt æret Medlem stillede Ændringer, før jeg har hørt det ærede Medlems Motivering deraf. Jeg skal dog allerede nu udtale, at jeg maa beklage, at det ærede Medlem har fundet det nødvendigt at stille Ændringer, idet jeg anser det for høist ueheldigt, om vi i sidste Øjeblik her i Tinget skulle give os til at forøge Konfliktpunkterne mellem dette og det andet Ting, og det vil meget let ske, hvis man bringer ny Spørgsmaal ind i denne Forhandling. Jeg kan dermed slutte og skal tillade mig at anbefale det høje Ting at stemme for de af Udvalgets Flertal foreslaaede Ændringer.

Sad: Paa Mindretallets Vegne skal jeg tillade mig ganske sikkert ogsaa kun med nogle faa Ord at begrunde, hvorfor jeg for mit Vedkommende tror, at vi i dette Øjeblik kunne indskrænke os til ganske simpelt at anmode dem, som staa paa samme Standpunkt som vi, om at stemme for dette Lovforslag, saaledes som det foreligger fra Landstinget. I denne Stikelse er Lovforslaget nemlig i sine Principper i alt væsentlig overensstemmende med den Indstilling, som skee fra vor Side her for nogen Tid siden ved 2den Behandling. Der er vistnok foretaget forskellige Forandringer i Lovforslaget, som ikke akkurat ere i Overensstemmelse med det, vi den Gang foreslog, men tage vi Principperne i deres Helhed, saa er i Virkeligheden det Forslag, der foreligger fra Landstingets Side, bygget paa de Hovedgrundsaetninger for Jærnbaneadministrationen, som vi den Gang tillod os at gøre gældende. Vi, som høre til Mindretallet, kunne derfor meget vel, om vi end kunde tænke os visse Ændringer under visse Forhold og ogsaa vilde have taget under Overvejelse visse Ændringer i Forslaget, indskrænke os til at stemme for Landstingets Forslag uforandret og dette, som vi altsaa godt kunne gøre, er efter vor Mening tillige blevet den eneste naturlige Stilling for os efter det Standpunkt, Flertallet indtager her. Flertallet har ganske vist bragt forskellige Smaadifferencer ud af Verden ved at slutte sig til enkelte af de Ændringer, der ere foregaaede i Landstinget, men alle disse ere dels Redaktionsændringer, dels angaa de saadanne mindre Forhold og Punkter, som egentlig ikke fornuftigvis ved en Lov af den Art som den foreliggende kunne være Genstand for længere Forhandling. Hvad Hovedprincipperne derimod angaar, har Flertallet ment, det vilde være rigtigt at vende fuldstændig tilbage til det, man her vedtog ved Sagens 2den Behandling. Under denne Situation er det da ganske vist givet, idet man nok maa vide, at Sagen vil gaa saaledes igennem, som det store Flertal af Udvalget foreslaar ved denne Sags endelige Forhandling, at den egentlige Behandling, den endelige afgørende Forhandling af dette Lovforslag maa komme frem i et Fællesud-